

ОСОБИСТІТЬ

Іван ЮРКОВИЧ*

РИМСЬКИЙ ПОНТИФІК

Мандруючи вулицями Рима, можна на кожному кроці побачити пам'ятники, які в інших містах світу перебувають у музеях і захищені спеціальними засобами охорони. Те, що для Рима – частка повсякденного життя, в багатьох країнах – художня й мистецька спадщина найвищого гатунку.

А коли вдивляєшся в обличчя Вічного Міста, то розумієш, що Рим унікальний ще й завдяки зовсім особливим людям. Ці жінки й чоловіки – не лише мешканці цього світу, вони вже належать до всесвіту інших ідеалів. Власне кажучи, їх не надто приваблюють залишки славетної античної культури, вони щасливі через те, що перебувають у самому серці католицького християнства, що можуть наблизитися принаймні хоч на мить до Папи. Часто здається, що привабливість цього духовного виміру, цього духовного багатства та святості – перевершує зовнішній блиск, попри всю його неперевершеність і мистецьку унікальність.

Узагалі, після повернення з Рима найсильніший і найдорогоцінніший спогад пов'язаний із зустріччю з Понтифіком. Насамперед, для католиків, але не тільки. Те ж саме відчувають також і інші: молоді й похилі, бідні й багаті, люди без певних суспільних обов'язків і керівники держав. Трохи спрощуючи, можна сказати, що Рим відвідують передусім для того, щоб зустріти Папу, щоб наблизитися до людини великого духу й отримати його Благословення, в якому – розрада та підтримка.

Якщо так було упродовж двох тисяч років Християнства, то ще глибшими й зримішими почуття людей до Папи стали під час тривалого Понтифікату покійного Папи Івана Павла II.

Це стосувалося, передусім, численних паломників із Центральної та Східної Європи, на яких чекала зустріч із вітаннями їхньою рідною

* Архієпископ Іван Юркович нині є Апостольським Нунцієм в Україні.

мовою, що створювало атмосферу особливої святковості й тепла. Певною мірою можна сказати, що Папа-слов'янин остаточно подолав старе уявлення про Католицьку Церкву як про Церкву Заходу. Безумовно, всі знали, що Церква – вселенська, проте цей стереотип залишався. З Іваном Павлом II Папство змінило цю парадигму, відновивши вимір вселенської автентичності та близькості до всіх народів і всіх культур.

Кожен Понтифікат – це віха в історії Церкви й людства. Певною мірою здається, що в момент зміни Понтифіка з новою силою людину обступають тривоги та духовні випробовування. Відчутніше лунають і голоси народів, які живуть в бідності та несправедливості. Власне, ці волення, завжди супроводжують життя Церкви, але певним чином вони чекають на нові відповіді саме в момент зміни Понтифіка.

Тому Дух, який веде Церкву, буде особливо близький до “Христової Нареченої” в цей момент переходу до нового Понтифікату. Ми молимося за те, щоб він був водночас і радикальним, і євангельським, таким як той, який щойно завершився. Маємо право на надію, бо знаємо, що цей Понтифікат матиме вже нового заступника перед Господом: Папу Івана Павла Другого.